

DOI <https://doi.org/10.51647/kelm.2022.7.33>

OSOBLIWOŚCI STATUSU PRAWNEGO WYSOKIEJ RADY SĄDOWNICTWA

*Nataliia Kastrova**studentka,**Institucji szkolnictwa wyższego „Międzynarodowy Uniwersytet Biznesu i Prawa”, (Chersoń, Ukraina)**ORCID ID: 0009-0001-0770-9966**panovanatasha2@gmail.com*

Adnotacja. Artykuł poświęcono badaniu specyfiki statusu prawnego Wysokiej Rady Sprawiedliwości. Autor przeprowadza kompleksową analizę obowiązującego ustawodawstwa krajowego i międzynarodowego, a także odpowiedniej doktryny prawnej pod kątem analizy wybranych zagadnień. Badanie to definiuje doktrynalną treść kategorii „statusu prawnego”, a nawet jego różnicę w odniesieniu do różnych podmiotów. Autor koncentruje się na analizie statusu prawnego podmiotów administracji publicznej i definiuje go przez pryzmat kategorii „uprawnien”. W ten dorobek naukowy wpisuje się autorska wizja podziału kompetencji Wysokiej Rady Sądownictwa na odrębne rodzaje, przy czym każdy rodzaj kompetencji stanowi odrębny przedmiot analizy doktrynalnej. Autor ustala, że uprawnienia Wysokiej Rady Sprawiedliwości są wielowymiarowe, zróżnicowane, ale jednocześnie jednolite, co zapośrednicza specyfikę statusu prawnego rozważanej instytucji. W wyniku tego badania ustaliliśmy, że status prawny Wysokiej Rady Sprawiedliwości jest wielowymiarową, zróżnicowaną kategorią, która jest określana głównie poprzez analizę cech i uprawnień tej instytucji i jest wyposażona w specjalną treść prawną. W wyniku przeprowadzonych badań autor sformułował wnioski o charakterze stosowanym.

Słowa kluczowe: Wysoka Rada Sądownictwa, status prawny, uprawnienia, działalność, organizacja działalności.

FEATURES OF THE LEGAL STATUS OF THE HIGH COUNCIL OF JUSTICE

*Nataliya Kastrova**External Postgraduate Student, International University of Business and Law (Kherson, Ukraina)**ORCID ID: 0009-0001-0770-9966**panovanatasha2@gmail.com*

Abstract. The article is devoted to the study of the peculiarities of the legal status of the High Council of Justice. The author carries out a comprehensive analysis of current national and international legislation, as well as the relevant legal doctrine in terms of analysis of selected issues. Within the framework of this scientific research, the doctrinal content of the category «legal status» is determined, as well as the differentiation of the latter in relation to different subjects. The author focuses on the analysis of the legal status of public administration entities, and defines it through the prism of the category of «authority». Within the framework of this scientific work, the author's vision of the division of powers of the High Council of Justice into separate types is fixed, and each of the types of powers was a separate object of doctrinal analysis. It is established that the powers of the High Council of Justice are multifaceted, differentiated, but at the same time the only one that mediates the peculiarity of the legal status of the institution analyzed by us. As a result of this study, we established that the legal status of the Supreme Council of Justice is a multifaceted, differentiated category, which is mostly determined by analyzing the characteristics and powers of this institution, and is given a special legal meaning. As a result of the research, the author formed conclusions that are of an applied nature.

Key words: High Council of Justice, legal status, powers, activities, organization of activities.

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ВИЩОЇ РАДИ ПРАВОСУДДЯ

*Наталія Кастрова,**здобувачка Закладу вищої освіти «Міжнародний університет бізнесу і права» (Херсон, Україна)**ORCID ID: 0009-0001-0770-9966**panovanatasha2@gmail.com*

Анотація. Статтю присвячено дослідженню особливостей правового статусу Вищої ради правосуддя. Автор здійснює комплексний аналіз чинного національного та міжнародного законодавства, а також відповідної правової доктрини в аспекті аналізу обраної проблематики. У межах цього наукового дослідження визначається доктринальний зміст категорії «правовий статус», і навіть різниця останнього стосовно різних суб'єктів. Автор особливу увагу зосереджує на аналізі правового статусу суб'єктів публічного адміністрування, та здійснює його визначення через призму категорії «повноваження». В рамках цієї наукової спадщини закріплюється авторське бачення поділу повноважень Вищої ради правосуддя на окремі різновиди, при цьому кожен із різновидів повноважень був окремим об'єктом доктринального аналізу. Встановлюються, що повноваження Вищої ради правосуддя є багатоаспектними, диференційованими, але водночас єдиними, опосередковує особливості правового статусу інституції, яку ми розглядаємо. У результаті даного дослідження нами було встановлено, що правовий статус Вищої ради правосуддя – це багатоаспектна, диференційована категорія, котра здебільшого визначається шляхом

аналізу ознак, а також повноваження даної інституції, та наділяється особливим правовим змістом. В результаті проведеного дослідження автором було сформувано висновки, що мають прикладний характер.

Ключові слова: Вища рада правосуддя, правовий статус, повноваження, діяльність, організація діяльності.

Актуальність. Трансформаційні процеси, котрі мали місце у межах національної правової системи протягом останніх років безпосередньо відіграли ключову роль щодо організації та діяльності суб'єктів національного правового механізму. Формування Вищої ради правосуддя було необхідним кроком для оздоровлення загальної системи судоустрою в Україні та забезпечення реальної, а не ілюзорної дієвості судової гілки влади загалом. Разом із тим, з формуванням даної інституції ряд питань прикладного характеру залишилися так і не вирішеними. Зокрема на сьогодні у межах національної правової доктрини фактично відсутні напрацювання в аспекті визначення особливостей правового статусу Вищої ради правосуддя. Відтак, обрана нами проблематика видається вкрай актуальною.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналізоване нами питання лише частково було об'єктом наукових пошуків таких науковців як: О.Б. Абросимової, О.В. Карпушової, С.В. Ківалова, В.В. Кривенка, М.М. Кухти, В.М. Лебедева, Ю.М. Михеєнка, С.В. Прилуцького, Р.В. Романюка, Н.С. Слободяника, В.С. Стефанюка, В.І. Шишкіна та інших. Разом із тим, комплексне дослідження питання про особливості правового статусу Вищої ради правосуддя залишалось поза межами доктринальних досліджень вище зазначених науковців.

Мета статті полягає у дослідженні питання особливостей правового статусу Вищої ради правосуддя крізь призму аналізу диференційованих підходів до визначення останнього.

Виклад основного матеріалу. Переходячи до викладення обраної нами проблематики по суті, перш за все видається необхідним встановити, що створення Вищої ради правосуддя, (а відтак й формування та нормативне закріплення правового статусу останньої) було опосередковано євроінтеграційними процесами та необхідністю удосконалення організації й діяльності судової гілки влади як такої. У межах Рекомендації Ради Європи «Незалежність, дієвість роль суддів» № (94) 12 (ухваленої Комітетом Міністрів Ради Європи 13 жовтня 1994 року) зазначалося, що орган, який уповноважений приймати рішення щодо обрання та кар'єри суддів, повинен бути незалежним від уряду й адміністративних органів. Для гарантії незалежності цього органу мають бути запроваджені такі положення, як нагляд за тим, щоб його члени призначалися судовою владою і щоб орган самостійно приймав рішення про власні правила та процедури (Рекомендація № R (94) 12 Комітету міністрів державам-членам щодо незалежності, дієвості та ролі суддів, 1997: 10-11). Відтак, Вища рада правосуддя мала стати тією інституцією, що частково відповідаючи європейським стандартам організації й діяльності була б покликана забезпечити незалежність, самостійність, структурованість судової гілки влади загалом. Продовжуючи розгляд обраної нами проблематики можемо встановити, що на наше переконання, першопочатково доктринального аналізу потребує основоположна категорія даного дослідження, а саме категорія «правовий статус». Відзначимо, що остання є багатоаспектною та у межах національної правової доктрини розглядається диференційовано. Відтак, науковець Н.М. Оніщенко визначає правовий статус як систему законодавчо встановлених та гарантованих державою прав, свобод, законних інтересів і обов'язків суб'єкта суспільних відносин (Оніщенко, Загайчук, 2008: 178). Таким чином, правовий статус розглядається здебільшого крізь призму категорії права та обов'язки, котрими наділяються диференційовані суб'єкти, зокрема й суб'єкти публічного адміністрування. На наше переконання, зміст будь-якої правової категорії доцільно визначати крізь призму ознак, що притаманна для неї. Відтак, на наше переконання, правовий статус, характеризується тим, що:

- носить загальний, основоположний та універсальний характер;
- встановлює особливості положення, призначення, а також функціонування конкретного суб'єкта у диференційованих сферах суспільних відносин;
- є багатоелементною категорією, при цьому всі структурні компоненти відповідної категорії перебувають між собою у тісному взаємозв'язку;
- опосередковує єдність та системність прав, обов'язків та юридичних гарантій чітко визначеного суб'єкта;
- є стабільним, що однак не унеможливує зміну останнього у разі зміни суспільних відносин, що опосередковують участь відповідного суб'єкта.

Таким чином, правовий статус – це багатоаспектна категорія, котра опосередковується нормативно закріпленими правами, обов'язками, юридичними гарантіями, що надаються чітко визначеному суб'єкту, та реалізуються останніми у межах конкретних суспільних відносин. При цьому правовим статусом наділяються не лише приватні особи, але й суб'єкти публічного адміністрування, у межах котрих останній визначається особливим юридичним змістом.

Аналізуючи правовий статус ВРП, можемо констатувати, що останній нормативно закріплений та передбачений у межах ст. 1 Закону України «Про Вищу раду правосуддя». Відповідно до даної правової норми, котра йменується «статус Вищої ради правосуддя», ВРП розглядається як колегіальний, незалежний конституційний орган державної влади та суддівського врядування, який діє в Україні на постійній основі для забезпечення незалежності судової влади, її функціонування на засадах відповідальності, підзвітності перед суспільством, формування доброчесного та високопрофесійного корпусу суддів, додержання норм Конституції і законів України, а також професійної етики в діяльності суддів і прокурорів. Вище зазначене нормативне визначення того, що являє собою ВРП, надає можливість проаналізувати правовий статус останньої

крізь призму ознак, визначених у межах національного законодавства. Відтак, правовий статус ВРП опосередковується тим, що аналізована нами інституція є:

- колегіальною, що визначається складом ВРП із 21 члена, а також спільністю прийняття ними рішень, котрі відносяться до компетенції останньої;
- незалежною, що опосередковується відокремленістю діяльності ВРП від інших суб'єктів публічного адміністрування, посадових та службових осіб;
- постійно діючою, що визначається щоденною діяльністю ВРП задля забезпечення стабільності судової системи загалом;
- диференційовано функціональною, що опосередковується закріпленням за ВРП функцій різнопланового характеру, що однак у своїй сукупності сприяють незалежності та стабільності судової системи загалом.

Таким чином, можемо встановити, що безпосередній аналіз законодавчих положень надає можливість у найбільш загальному ключі доктринально визначити особливості правового статусу ВРП, що однак не є повним. Вище нами було встановлено, що правовий статус суб'єктів публічного адміністрування характеризується особливим юридичним змістом. На наше переконання, даний особливий юридичний зміст може бути розкритий крізь призму категорії «повноваження». Зазначена правова категорія являє собою фактичну сукупність прав та обов'язки, що закріплюються за чітко визначеною інституцією. Відтак, нижче пропонуємо сконцентрувати детальну увагу на аналізі повноважень, що закріплюються за Вищою радою правосуддя як складовою правового статусу ВРП. Повноваження аналізованої нами інституції визначаються у межах ст. 3 Закону України «Про Вищу раду правосуддя», при цьому останні можуть бути класифіковані на окремі різновиди залежно від правової суті останніх. Відтак, аналіз національного законодавства надає можливість виокремити такі групи повноважень ВРП, як: кадрові, процесуальні, організаційні, дисциплінарні, внутрішньо-відомчі, фінансові. Нижче, пропонуємо детально сконцентрувати увагу на аналізі вище зазначених груп повноважень.

- Кадрові повноваження ВРП опосередковуються тим, що Вища рада правосуддя бере безпосередню участь у формуванні суддівського корпусу в Україні. На думку вченого С.В. Прилуцького, механізм формування суддівського корпусу є безперервним циклом руху професійного судового складу, який містить у собі порядок набуття права й відповідний йому порядок припинення судової служби (Призначення голів судів в інших державах, 2009: 560). Даний механізм має бути чітко структурованим, нормативно визначеним, наперед передбачуваним, тощо. Принагідно зазначимо, що останній визначається у межах Конституції України, Закону України «Про судоустрій та статусі суддів», а також у певній мірі й у межах Закону України «Про Вищу раду правосуддя». Разом із тим, доцільно встановити, що в Україні довгий період часу мала місце ситуація, при якій призначення суддів на свої посади прямо залежало від діяльності виконавчої та законодавчої гілок влади, що безумовно ставило під сумнів питання про незалежність судової гілки влади загалом. Вища рада юстиції (попередниця Вищої ради правосуддя) неодноразово зверталась до Конституційного Суду України для вирішення питань про відповідність Конституції України (конституційність) правових актів Верховної Ради України та актів Президента України про обрання/призначення професійних суддів на посади і про звільнення їх з посад. Так, прикладом зокрема може слугувати Рішення КСУ від 27.03.2002р. №7-рп/2002. Однак відповідні конституційні звернення не призвели до якісної зміни організації судової системи загалом. Разом із тим, ЄСПЛ розглядає «*inter alia*» (спосіб призначення суддів) як один із критеріїв дотримання принципу незалежності судової гілки влади. До того висновку ЄСПЛ дійшов, зокрема у справах Брайан проти Сполученого Королівства від 22 листопада 1995 року, Финдлей проти Сполученого Королівства від 25 лютого 1997 року, Брудницька та інші проти Польщі від 3 березня 2005 року, Салов проти України від 6 вересня 2005 року. Відтак, закріплення за ВРП ключових повноважень, зокрема в аспекті внесення подання про призначення судді на посаду видається позитивним кроком щодо забезпечення незалежності судової гілки влади загалом. Окрім того можемо встановити, що кадрові повноваження ВРП визначаються також і тим, що остання має право ухвалювати рішення про звільнення судді з посади, про тимчасове відсторонення судді від здійснення правосуддя, про переведення судді з одного суду до іншого, про відрядження судді до іншого суду того самого рівня і спеціалізації, тощо. Окрім того, у межах правової доктрини встановлювалося, що діяльність ВРП виступає у процесі призначення суддів на посади певним «юридичним фільтром» для з'ясування наявних будь-яких перешкод для заняття посади судді: юридичних, морально-етичних, здатності здійснювати правосуддя (Скомороха, 2010: 32), і саме ВРП несе політичну й моральну відповідальність перед суспільством не лише за якісний стан суддівського корпусу, а фактично й за стан правосуддя в країні в цілому (Шелевер, 2012: 55). Таким чином, можемо встановити, що кадрові повноваження ВРП носять диференційований характер та переважно зводяться до формування суддівського корпусу в Україні, зокрема як в аспекті призначення суддів на посади, так і у межах припинення ними своїх повноважень.

- Процесуальні повноваження ВРП опосередковуються тим, що аналізована нами інституція має правовий вплив на реалізацію кримінального судочинства по відношенню до такого суб'єкта як суддя. Останній відповідно до національного законодавства користується імунітетом. У межах правової доктрини вчені зазначають що під імунітетом слід розуміти правовий інститут, норми якого регулюють спеціальний правовий статус окремого суб'єкта та особливу процедуру притягнення його до відповідальності з метою забезпечення виконання цією особою важливої для держави функції (Висновок № 1(2001) Консультативної ради

європейських суддів для Комітету Міністрів Ради Європи про стандарти незалежності судових органів та незмінюваність суддів, 2001: 782). Не дивлячись на різне ставлення до суддівського імунітету, відзначаємо, що на наше переконання, із урахуванням того, що судді виконують функцію правосуддя, котра є відповідальною, важливою та у певній мірі ризиковою, наявність законодавчо передбаченого та встановленого суддівського імунітету безпосередньо позитивним чином впливає на реалізацію останніми своїх повноважень, та унеможливує незаконний вплив на суддів, у площині залякування останніх процесуальним переслідуванням. Відзначимо, що саме ВРП є тією інституцією, котра уповноважена вирішувати питання про обмеження суддівського імунітету та визначення можливості притягнення судді до відповідальності встановленої законом. Відтак, ВРП у межах реалізації даних повноважень надає згоду на затримання судді чи утримання його під вартою чи арештом. Без згоди ВРП суддя може бути затриманим лише у разі затримання його під час або відразу ж після вчинення тяжкого або особливо тяжкого злочину. Окрім того, національне законодавство визначає конкретну процедуру підготовки до подачі відповідного подання до ВРП, а також порядок його розгляду. Відтак, подання про надання згоди на затримання судді, утримання його під вартою чи арештом вноситься на розгляд Вищої ради правосуддя Генеральним прокурором або його заступником. Воно має бути вмотивованим, а також містити конкретні факти і докази, що підтверджують вчинення суддею суспільно небезпечного діяння, за котре передбачається кримінальна відповідальність. За результатами розгляду відповідного подання ВРП приймає рішення, котре підлягає негайному врученню Генеральному прокурору, його заступнику або уповноваженому прокурору. Отже, саме відповідне рішення ВРП фактично можна розцінювати як процесуальну підставу реалізації кримінального провадження по відношенню до судді у переважній більшості своїх випадків. Таким чином, можемо встановити, що процесуальні повноваження ВРП здебільшого зводяться до реалізації положень КПК, а також реалізації кримінально-процесуальної функції по відношенню до специфічного суб'єкта кримінального провадження.

- Дисциплінарні повноваження ВРП опосередковуються тим, що аналізована нами інституція має ключові повноваження у межах притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності за вчинені ними дисциплінарні проступки. При цьому принагідно зазначимо, що суддя не може бути притягнений до дисциплінарної відповідальності за рішення, котрі були ухвалені ними у межах розгляду та вирішення конкретних проваджень. У даній площині встановимо, що відповідно до висновку № 1(2001) КРЄС від 1 січня 2001 року підтверджується теза, що дисциплінарне провадження має здійснюватися з урахуванням конституційного принципу незалежності суддівської діяльності, відповідно до якого дисциплінарне провадження не може бути спрямоване на оцінку судових рішень суддів, які можуть піддаватися критиці лише шляхом оскарження відповідно до закону (Шурин, 2016). Отже, можемо встановити, що серед основних підстав притягнення судді до дисциплінарної відповідальності можна виокремлювати порушення суддею вимог професійної етики, порушення вимог несумісності, вчинення діяння, котрі не відповідають високому статусу судді, тощо. Дисциплінарні повноваження ВРП умовно можуть бути класифіковані на дві основні групи, а саме на організаційно-дисциплінарні, та безпосередньо дисциплінарні. Організаційно-дисциплінарні повноваження опосередковуються тим, що ВРП утворює орган для розгляду справ щодо дисциплінарної відповідальності суддів, а також забезпечує здійснення відповідним дисциплінарним органом дисциплінарного провадження щодо судді. Встановимо, що даною інституцією у межах ВРП є дисциплінарна палата ВРП, котра утворюється безпосередньо ВРП та реалізовує свої повноваження у межах діяльності останньої. Безпосередньо дисциплінарні повноваження зводяться до того, що ВРП ухвалює рішення стосовно порушення суддею чи прокурором вимог щодо несумісності, а також розглядає скарги на рішення відповідних органів про притягнення до дисциплінарної відповідальності судді чи прокурора. Таким чином, ВРП у контексті реалізації дисциплінарних повноваження здійснює комплекс дій, що спрямовані на вирішення питання про наявність у діяннях судді складу дисциплінарного проступку, а також про притягнення конкретного судді до відповідальності встановленої законом.

- Організаційні повноваження ВРП визначаються здійсненням вище зазначеною інституцією діяльності, котра спрямована на забезпечення стабільності та сталості судової системи загалом. Встановимо, що у межах реалізації даних повноважень ВРП уповноважена, зокрема здійснювати заходи, які спрямовані на забезпечення авторитету правосуддя та незалежності суддів. Аналізуючи авторитет правосуддя можемо встановити, що останній зводиться до загальносуспільного визнання суду як інституції, котра є майданчиком вирішення правових спорів різного характеру. При цьому авторитет правосуддя визначається також і рівнем довіри й поваги до судової системи загалом з боку громадян, та суб'єктів, котрі звертаються до суду з метою врегулювання правового спору, що виник між ними. Відзначимо, що авторитет судової системи України протягом довгого періоду часу був на надзвичайно низькому рівні, що пояснюється тотальною недовірою громадян до судової системи, а також корумпованістю останньої. Разом із тим, євроінтеграційні процеси у позитивному ключі посприяли відновленню авторитету судової гілки влади, а також підвищенню суспільної довіри до суддів та судів загалом. Так, Шурин О.А. в своєму дисертаційному дослідженні зазначає, що на сьогоднішній день форма захисту є пріоритетною та найбільш ефективною, враховуючи чітке закріплення в нормативно-правових актах процесуальної процедури її реалізації (Шурин, 2016). Щодо діяльності ВРП, котра спрямована на забезпечення незалежності суддів, можемо встановити, що остання направлена на те, аби унеможливити будь-який незаконний вплив на суддю. У даній площині, звернемо увагу на думку науковця М.М. Кухти, з яким не можна не погодитися. Так, він зазначає, що незалежність суддів є міжгалузевим принципом відправлення правосуддя, а також гарантією здійснення справедливого судочинства.

Безперечно, порушення цієї фундаментальної засади тягне за собою підірвання авторитету судової гілки влади, існування суддівського свавілля, зловживання суддею своїми правами (Кухта, 2019: 145). Відтак, повноваження ВРП у вище зазначеній площині є основоположними, що опосередковуються встановленню «здорової» судової системи, судової системи, яка спрямована на відправлення правосуддя, котре є незалежним, неупередженим, та таким, що відповідає високим міжнародним стандартам якості, стабільності та передбачуваності. Продовжуючи розгляд питання про організаційні повноваження ВРП, можемо встановити, що останні також проявляються і у тому, що аналізована нами інституція визначає кількість суддів, котрі мають здійснювати правосуддя у конкретному суді. При цьому ВРП реалізовує дані повноваження з урахуванням консультативного висновку Державної судової адміністрації України, судового навантаження та в межах видатків, визначених у Державному бюджеті України на утримання судів та оплату праці суддів. Отже, можемо встановити, що у загальному організаційні повноваження ВРП опосередковуються забезпеченням функціональності та дієвості національної системи правосуддя без негативного впливу на останню третіх суб'єктів чи відповідних чинників.

- Внутрішньо-відомчі повноваження ВРП визначаються тим, що дана інституція бере безпосередню участь у розробленні та прийнятті відомчих нормативно-правових актів. Відомчі акти – це ті нормативно-правові акти підзаконного характеру, котрі безпосередньо спрямовані на врегулювання суспільних відносин, котрі виникають у межах певної галузі, в нашому випадку у межах системи sudoустрою. Відповідно до національного законодавства, ВРП має повноваження щодо затвердження Положення про Єдину судову інформаційно-телекомунікаційну систему, Положення про Державну судову адміністрацію України, Положення про Службу судової охорони, Положення про проведення конкурсів для призначення на посади державних службовців у судах, органах та установах системи правосуддя, Положення про Комісію з питань вищого корпусу державної служби в системі правосуддя, Порядок ведення Єдиного державного реєстру судових рішень, а також погоджує Типове положення про апарат суду, Положення про порядок створення та діяльності служби судових розпорядників. Так, можна встановити, що внутрішньо-відомчі повноваження ВРП є доволі широкими та сприяють реалізації повноважень ряду суб'єктів у межах відправлення правосуддя.

- Фінансові повноваження ВРП реалізуються останньою у межах виконання функцій головного розпорядника бюджетних коштів щодо фінансового забезпечення своєї діяльності, а також у площині визначення видатків Державного бюджету України на утримання судів, органів та установ системи правосуддя відповідно до Бюджетного кодексу України. Окрім того, ВРП має повноваження щодо погодження перерозподілу бюджетних видатків між судами України. Відтак, всі фінансові потоки, котрі виходять від держави на реалізацію діяльності судової гілки влади визначаються та спрямовуються ВРП. Таким чином, можемо встановити, що правовий статус ВРП – це багатоаспектна, диференційована категорія, котра здебільшого визначається шляхом аналізу ознак, а також повноваження даної інституції, та наділяється особливим правовим змістом, суть котрого була розкритою нами вище.

Висновки. Отже, підсумовуючи все вище викладене можемо зробити ряд висновків.

1. Проблематика встановлення особливостей правового статусу Вищої ради правосуддя не була об'єктом правового дослідження представниками національної правової доктрини, що однак не применшує важливості та актуальності даного питання у контексті реформаційних процесів, котрі відбувають в Україні.

2. Правовий статус – це багатоаспектна категорія, котра опосередковується нормативно закріпленими правами, обов'язками, юридичними гарантіями, що надаються чітко визначеному суб'єкту, та реалізуються останніми у межах конкретних суспільних відносин. Окрім того, нами було встановлено, що правовий статус ВРП може бути розкритий як кризь призму аналізу положень національного законодавства, що встановлює статус аналізованої нами інституції, так і кризь категорію «повноваження».

3. Аналізуючи правовий статус ВРП кризь призму повноважень останні були класифіковані залежно від змісту на певні групи. Відтак, пропонувалося виокремлювати такі повноваження ВРП як: кадрові, процесуальні, організаційні, дисциплінарні, внутрішньо-відомчі, фінансові.

4. Зрештою нами було встановлено, що правовий статус ВРП – це багатоаспектна, диференційована категорія, котра здебільшого визначається шляхом аналізу ознак, а також повноваження даної інституції, та наділяється особливим правовим змістом.

Список використаних джерел:

1. Рекомендація № R (94) 12 Комітету міністрів державам-членам щодо незалежності, дієвості та ролі суддів. *Вісник Верховного Суду України*. 1997. № 4(6). С. 10–11.
2. Оніщенко Н. М., Загайчук О. В. Теорія держави і права: Академічний курс: Підручник. Київ: Юрінком Інтер, 2008. 336 с.
3. Призначення голів судів в інших державах. *Вісник центру суддівських студій*. 2009. № 13. URL: <http://www.judges.org.ua/article/visnuk13.pdf>.
4. Скомороха Л.В. Організаційно-правові та процедурні аспекти практики формування суддівського корпусу в Україні. *Вісник Вищої ради юстиції*. 2010. №1. С.31-41
5. Шелевер Н. В. Співвідношення правових категорій: «імунітет» та «недоторканність». *Форум права*. 2012. № 2. С. 779–784
6. Висновок № 1(2001) Консультативної ради європейських суддів для Комітету Міністрів Ради Європи про стандарти незалежності судових органів та незмінюваність суддів від 1.01.2001 року. *Міжнародні стандарти незалежності суддів*: Збірка документів. К.: Поліграф-Експрес, 2008. С.107-125

7. Шурин О.А. Процесуальні особливості розгляду справ, які виникають у зв'язку із розірванням трудового договору з ініціативи роботодавця. дис. канд. юрид. наук. Київ, 2016. 215 с.
8. Кухта М.М. Правове значення незалежності суддів в аспекті забезпечення якісного результату судової реформи. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2019. Спецвипуск Т. 2. С. 143-146.

References:

1. Rekomendatsiia № R (94) 12 Komitetu ministriv derzhavam-chlenam shchodo nezalezhnosti, diievosti ta roli suddiv [of the Committee of Ministers to Member States on the Independence, Efficiency and Role of Judges]. *Visnyk Verkhovnoho Sudu Ukrainy*. 1997. № 4 (6). S. 10–11. [in Ukrainian].
2. *Teoriia derzhavy i prava* [Theory of the State and Law]: Akademichnyi kurs: Pidruchnyk. N.M. Onishchenko, O.V. Zaichuk. Kyiv: Yurinkom Inter, 2008. 336 s. [in Ukrainian].
3. Pryznachennia holiv sudiv v inshykh derzhavakh [Appointment of heads of courts in other states]. *Visnyk tsentru suddivskykh studii*. 2009. № 13. URL: <http://www.judges.org.ua/article/visnuk13.pdf>. [in Ukrainian].
4. Skomorokha L.V. Orhanizatsiino-pravovi ta protsedurni aspekty praktyky formuvannia suddivskoho korpusu v Ukraini [Organizational, legal and procedural aspects of the practice of formation of the judicial corps in Ukraine]. *Visnyk Vysshchoi rady yustyttsii*. 2010. №1. S.31-41. [in Ukrainian].
5. Shelever N. V. Spivvidnoshennia pravovykh katehorii: «imunitet» ta «nedotorkannist» [Correlation of legal categories: «immunity» and «inviolability»]. *Forum prava*. 2012. № 2. S. 779–784. [in Ukrainian].
6. Vysnovok № 1(2001) Konsultatyvnoi rady yevropeiskykh suddiv dlia Komitetu Ministriv Rady Yevropy pro standarty nezalezhnosti sudovykh orhaniv ta nezminiuvanist suddiv [Advisory Council of European Judges for the Committee of Ministers of the Council of Europe on the standards of independence of judicial bodies and the permanence of judges] vid 1.01.2001 roku. *Mizhnarodni standarty nezalezhnosti suddiv: Zbirka dokumentiv*. K.: Polihraf-Ekspres, 2008. S.107-125. [in Ukrainian].
7. Shurn O.A. Protsesualni osoblyvosti rozghliadu sprav, yaki vynykaiut u zviazku iz rozirvanniam trudovoho dohovoru z initsiatyvy robotodavtsia [Procedural features of consideration of cases that arise in connection with the termination of the employment contract at the initiative of the employer]. dys. kand. yuryd. nauk. Kyiv, 2016. 215 s. [in Ukrainian].
8. Kukhta M.M. Pravove znachennia nezalezhnosti suddiv v aspekti zabezpechennia yakisnoho rezultatu sudovoi reform [The legal significance of the independence of judges in the aspect of ensuring the quality result of the judicial reform]. *Aktualni problemy vitchyznianoï yurysprudentsii*. 2019. Spetsvypusk T. 2. S. 143-146. [in Ukrainian].